

Abstrakt

Obsah práce tvoří zkoumání intertextových vztahů v recepčním okolí nezavršeného básnického projektu *Potopa* Františka Halase. Úběžníky tohoto zkoumání jsou otázky fragmentu, katastrofy a (lyrického) mluvčího, potažmo svědectví jako zvláštního způsobu vypovídání formovaného traumatickou událostí.

Četba básní příslušejících k Halasovu cyklu (jakož i samotná otázka po textových hranicích a další otázky po celku a možné podobě nedokončeného díla) je vedena především vzhledem k zřetelně křesťanskému rámci skladby, její tematické a kompoziční provázanosti a také s ohledem na konkrétně-historickou konstelaci události, k níž jsou básně v dílčích ohledech vztahovány.

Nevěnuji přitom tolik pozornosti Halasově tvorbě spjaté s odbojovou činností, která pro Halase skončila víceméně ve 42. roce, po zavraždění Vladislava Vančury (zhruba do této doby také spadá nejintenzivnější Halasova práce na *Potopě*). Snažím se *Potopu* vidět spíše jako báseň svědectví o hrůznosti katastrofy druhé světové války obecně.

Po vstupních analýzách a rozvržení charakteristických rysů *Potopy* se vydávám cestou komparace s vybranými díly české literatury, především *Znamením moci* Jana Zahradníčka, *Básněmi z koncentračního tábora* Josefa Čapka a *Časem (Apokalypsa mixte)* Jiřího Koláře. V konkrétních ohledech se pak analyticky vracím k výrazným úsekům *Potopy* se snahou o rozvržení možností jejího (hypoteticky) celistvějšího čtení, zejména vzhledem ke komplexnímu pojetí motivu smrti v Halasově psaní.